

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/377/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111217730
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1111217730.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Michaely Královej a členov senátu: JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobcu: H.. H. W., U. na N. XX/D, U., zastúpený: PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELARIA spol. s.r.o., Masarykova 13, Prešov, proti žalovanému: B. R., G..Y., R. X, U., zastúpený: JUDr. Branislav Juriga, advokát, Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, o uloženie povinnosti uverejniť opravu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 05. mája 2015, č. k. 14C 87/2011-197, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 05. mája 2015, č. k. 14C 87/2011-197 mení tak, že žalobu zamietá.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 05.05.2015, č. k. 14C 87/2011-197, uložil žalovanému povinnosť do 15 dní od právoplatnosti rozsudku uverejniť opravu nasledovného znenia: „V článku „Š. R. pre U.“ ktorý bol uverejnený v týždenníku s názvom W. Č. XX/XXXX zo dňa XX.X.XXXX, ročník T.. na Y. XX G. XX sme uverejnili nepravdivé skutkové tvrdenie o osobe H.. H. W. spočívajúce v tom, že v súvislosti s konaním E. J., či prípadne iných osôb mal uviesť: „Ešte tento týždeň“, „A tento týždeň to sme dotiahli už „vyznačený právoplatnosť“ a „Ja to musím v piatok najneskôr v pondelok.“ Správne skutkové tvrdenie je také, že H.. H. W. sa žiadneho stretnutia, predmetom ktorého by bolo rokovanie o údajnom podplácaní E. J. nezúčastnil a pri rozhovore zo dňa 28.01.2009, ktorý mal byť zvukovo zaznamenaný Políciou SR, nevyslovil žiadne výroky v súvislosti s údajným podplácaním E. J.“ Súd prvej inštancie súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primeranú peňažnú náhradu v sume 1.660,- € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd prvej inštancie návrh zamietol.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca sa návrhom podaným na súde prvej inštancie zo dňa 02.08.2011 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na povinnosť uverejniť v týždenníku s názvom W. Č.. XX/XXXX M. D. XX.XX.XXXX N. T.. na Y. XX G. XX K. Č. T. „. R. pre U.. Žalobca uviedol, že v uvedenom článku žalovaný uviedol nepravdivé skutkové tvrdenie o jeho osobe spočívajúce v tom, že v súvislosti s konaním E. J., či prípadne iných osôb mal uviesť: „Ešte tento týždeň“, „A tento týždeň to sme dotiahli už „vyznačený právoplatnosť“ a „Ja to musím v piatok najneskôr v pondelok“. Žiadal, aby žalovaný uviedol správne skutkové tvrdenie, že žalobca sa žiadneho stretnutia, predmetom ktorého by bolo rokovanie o údajnom podplácaní E. J. nezúčastnil a pri rozhovore zo dňa 28.01.2009, ktorý mal byť zvukovo zaznamenaný Políciou SR, nevyslovil žiadne výroky v súvislosti s údajným podplácaním E. J.“. Súčasne žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2.000,- € titulom primeranej peňažnej náhrady. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalovaný priamo v uvedenom článku uviedol, že v zverejnenom rozhovore resp. v dvoch neupravených pasážach vystupuje okrem iných advokát

H. W.. Ďalej uviedol, že vo zverejnenom texte podpísanom ako red, ktorý bol označený ako dôkazy o podplácaní E. J., okrem iného žalovaný uviedol W.: „Ešte tento týždeň.“ „A tento týždeň to sme dotiahli už „vyznačený právoplatnosť“ a „Ja to musím v piatok najneskôr v pondelok.“ Zastával názor, že v kontexte uverejnených informácií sa javí táto časť, ako účasť žalobcu na podplácaní, či dokonca, ako jeho aktivita pri takomto konaní. Tvrdil, že bol síce prítomný na stretnutí, ktoré sa uskutočnilo dňa 28.01.2009, no po prvej časti stretnutia odišiel a nedošlo v čase jeho prítomnosti k rozhovoru na tému podplácania, ale boli prejednané aktuálne témy. Ďalej tvrdil, že zo stretnutia odišiel a nemal absolútne žiadnu vedomosť o obsahu tohto stretnutia. Poukázal na to, že žalovaný zverejnil skutkové tvrdenia a citácie, ktoré on nikdy neuviedol a obsah článku je v rozpore so skutkovým stavom. Navyiac uviedol, že ako právny zástupca jedného z akcionárov spoločnosti O., G.Y. žalobca požiadal žalovaného o uverejnenie opravy nepravdivého skutkového tvrdenia zo dňa 03.05.2011 a žiadal, aby opravu realizoval v najbližšom vydaní periodickej tlače. Avšak žalovaný žiadosť na opravu nevyhovel z dôvodu, že žiadosť nemá náležitosti podľa § 7 bod 1 zákona o periodickej tlači a neobsahuje nepravdivé skutkové tvrdenie a pravdivosť skutkového tvrdenia uverejneného v článku vie dokázať. Žalobca opätovne dňa 16.05.2011 sa pokúsil vec vyriešiť mimosúdne postupom podľa § 7 tlačového zákona. Žalobca zastával názor, že uplatneným nárokom žalobcu podľa ustanovenia § 10 zák. 167/2008 Z.z. došlo k bezdôvodnému odmietnutiu práva na opravu zo strany žalovaného, ako vydavateľa.

3. Žalovaný vo svojom písomnom stanovisku zo dňa 25.08.2011, ako aj zo dňa 31.08.2012 žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Zastával názor, že právo na opravu podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zák. 167/2008 Z.z. žalobcovi nevzniklo, pretože periodická tlač t.j. časopis W. Č.. XX/XXXX M. D. XX.XX.XXXX neobsahovalo nepravdivé skutkové tvrdenie o osobe žalobcu. Dodal, že žalovaný zverejnil v článku pod Q. „. Š. R. pre U.„, dve neupravené pasáže rozhovoru osôb uvedených dňa 28.januára 2009, kde vystupujú R. Š., S. Č., H. X. a advokát H. W.. Následne sú v článku uvedené len prepisy výrokov jednotlivých označených osôb pri rozhovore, pričom výroky žalobcu boli uvedené nasledovne: „Ešte tento týždeň“, „A tento týždeň by sme to dotiahli už „vyznačený právoplatnosť“, „ Ja to musím v piatok najneskôr v pondelok“ „ Ona to môže zrušiť“. Žalovaný tvrdil, že na skutkovom tvrdení, že na ukážku zverejňujú dve neupravené pasáže rozhovoru z XX. H. XXXX, kde vystupujú R. Š., S. Č., H. X. a advokát H. W.“ nie je nič nepravdivé. Ďalej poukázal na to, že skutkovým tvrdením o osobe žalobcu je tvrdenie, že v tomto rozhovore vystupujú označené osoby vrátane žalobcu. Druhým skutkovým tvrdením o osobe žalobcu je tvrdenie, že uviedol v citovanom rozhovore výroky a skutkové tvrdenie je pravdivé, pretože tieto výroky žalobca vyslovil. Žalovaný tvrdil, že požadovaná oprava žalobcom, že svoje výroky neuviedol v súvislosti s údajným podplácaním E. J. nesmeruje proti skutkovému tvrdeniu a považuje to za obranu žalobcu. Zdôraznil, že žalobca sa ani v podanej žiadosti o opravu a ani v podanom návrhu nedomáha opravy nepravdivých skutkových tvrdení o jeho osobe. Tvrdil, že žiadosť o opravu zo dňa 03.05.2011 neobsahovala zákonné náležitosti (popis nepravdivého skutkového tvrdenia, konštatovanie, že skutkové tvrdenie je nepravdivé a ani uvedenie pravdivého skutkového tvrdenia) podľa ustanovenia § 7 ods. 3 zák. 167/2008Z.z. Ďalej namietal, že žiadosť o uverejnenie opravy zo dňa 03.05.2011 nemá ani formálne náležitosti žiadosti o uverejnenie opravy podľa ustanovenia § 7 ods. 3 zák. 167/2008 Z.z., pre ktoré nie je oprávnený žalovaný uverejniť opravu podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zák. 167/2008 Z.z. Ďalej uviedol, že žiadosť o opravu nie je podpísaná žiadateľom v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zák. 167/2008 Z.z. a je podpísaná len advokátskou kanceláriou a tá nie je oprávnenou osobou v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zák. 167/2008 Z.z. Tvrdil, že nemožno od vydavateľa periodickej tlače, aby selektoval informácie získané od štátneho orgánu (z policajného zdroja), na ktoré sa mohol spoliehať, pretože by tým uprel verejnosti právo na úplne informácie o veciach verejného záujmu. Zastával názor, že prepis ITP nahrávok je podpísaný riaditeľom a je súčasťou vyšetrovacieho spisu, ako jeho neutajovaná príloha. Ďalej uviedol, že nárok žalobcu na opravu nie je daný z dôvodu, že by uloženie opravy uverejnenia predstavovalo zásah do práv žalovaného na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií podľa čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv. Ďalej poukázal aj na ustanovenia § 5 ods. 2 zák. 167/2008 Z.z. na to, že žalovaný za obsah zverejnenej informácie nezodpovedá z dôvodu jej poskytnutia štátnym orgánom t.j. orgánom verejnej moci, pretože to uverejnil v pôvodnom znení neupravenej pasáži rozhovoru. Namietal, že s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 4 zák. 167/2008 Z.z., ako aj § 5 ods. 2 zák. 167/2008 Z.z. sa nenachádza právo na peňažnú náhradu uvedené medzi výnimkami stanovenými ustanovením § 5 ods. 4 zák. 167/2008 Z.z. Zastával názor, že žalobcovi nepatrí právo na primeranú peňažnú náhradu z dôvodu, že žalovaný za obsah nezodpovedá. Zdôraznil, že nie sú splnené podmienky na vznik nároku práva na zverejnenie opravy (§ 7 ods. 1 zák. 167/2008 Z.z.), pretože nezverejnil žiadne skutkové tvrdenia o osobe žalobcu, ktoré by bolo nepravdivé. Tvrdil, že žalovaný nedoručil žiadosť o uverejnenie opravy, podľa ustanovenia § 7 ods. 3 zák. 167/2008 Z.z. v lehote.

4. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie jednoznačne za preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná. V tomto konaní bolo nesporné, že dňa 11.04.2011 vydal žalovaný v časopise W. Č.. XX/XXXX N. T. na Y. XX G. XX Č. s názvom „ R. pre U.Ž.. V uvedenom článku bola ako ukážka zverejnené dve neupravené pasáže rozhovoru zo dňa 28.01.2009, kde vystupujú R. Š., S. Č., H. X. a advokát H. W.Á.. Následne sú v článku uvedené len prepisy výrokov jednotlivých označených osôb pri rozhovore, pričom výroky žalobcu boli uvedené nasledovne: „Ešte tento týždeň“, „A tento týždeň by sme to dotiahli už „vyznačený právoplatnosť“, „ Ja to musím v piatok najneskôr v pondelok“, „ Ona to môže zrušiť“ . V konaní je nesporné, že žalobca sa dňa 03.05.2011 domáhal uverejnenia opravy s tým, že žalovaný uverejnil nepravdivé skutkové tvrdenie o osobe žalobcu, spočívajúce s konaním E. J., či prípadne iných osôb. V žiadosti o uverejnenie súčasne žiadal uviesť správne skutkové tvrdenie, že žalobca sa žiadneho stretnutia, predmetom ktorého by bolo rokovanie o údajnom podplácaní E. J. nezúčastnil a pri rozhovore zo dňa 28.01.2009, ktorý mal byť zvukovo zaznamenaný Políciou SR, nevyslovil žiadne výroky v súvislosti s údajným podplácaním E. J.G.“. Žalobca žiadal priznať aj primeranú peňažnú náhradu v sume 2000,- €. V konaní bolo nesporné, že žalovaný dňa 10.05.2011 neakceptoval žiadosť žalobcu na opravu uverejnenia tak, ako to žalobca požadoval z dôvodu, že žiadosť o uverejnenie opravy nemá náležitosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z., pretože neobsahuje skutkové tvrdenie. Súčasne žalovaný uviedol, že nie sú povinní uverejniť opravu, pretože vedľa dokázať pravdivosť skutkového tvrdenia uverejneného v článku. Predpokladom vzniku práva na opravu podľa ustanovenia § 7 ods. 1 zák. 167/2008 Zz. bude nepravdivosť skutkového tvrdenia o konkrétnej fyzickej osobe alebo právnickej osobe, ktoré je obsiahnuté v periodickej tlači. Základným zmyslom práva na opravu je zabezpečiť, aby sa verejnosti čo najrýchlejšie dostala informácia o tom, že určité skutkové tvrdenie o fyzickej osobe alebo právnickej osobe je nepravdivé a aká je pravda. Autor alebo zdroj nepravdivého skutkového tvrdenia na opravu je z hľadiska práva irelevantný a nemá to žiaden vplyv na povinnosť vydavateľa uverejniť opravu. Možno uviesť, že pri skutkovom tvrdení ide o fakt, ktorého hodnovernosť môže byť dokázaná. Nepravdivé skutkové tvrdenie nemusí súčasne naplniť aj ďalšie zákonne predpoklady, ako v prípade práva na odpoveď, cti fyzickej osoby, dobrej povesti právnickej osoby alebo aby malo negatívny dopad na fyzickú alebo právnickú osobu. Je nesporné, že v uvedenom článku je uvedené, že dôkazy o podplácaní E. J., ktorého sa mali dopustiť zástupcovia O., G..Y., vyplývajú podľa polície a dozorujúceho prokurátora aj zo zvukových záznamov, ktoré urobil po dohode s vyšetrovateľmi R. Š. a na ukážku boli zverejnené dve neupravené pasáže rozhovoru z 28. januára 2009, kde vystupujú R. Š., S. Č., H. X. a advokát H. W.. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že on zastupoval O. F., ktorý bol akcionárom O., G..Y. a zúčastnil sa stretnutia dňa 28.01.2009, avšak zo stretnutia odišiel a na stretnutí zastupoval záujmy klienta od cca 10.00 hod. do cca 11.30 hod. a žalovaný uverejnil nepravdivé skutkové tvrdenie, že zástupcovia O. sa mali dopustiť podplácania, pričom okrem R. Š., S. Č., H. X. tam uviedol aj žalobcu, ako advokáta, ktorý nebol zástupcom spoločnosti O.. Možno sa stotožniť so žalovaným, že činnosť advokáta je aj otázkou verejného záujmu a verejnosť má právo informácie dostať, avšak od žalovaného sa očakáva, že poskytnuté informácie budú overené a pravdivé. Spornou okolnosťou danej veci bola námietka žalovaného, že žiadosť o uverejnenie opravy zo dňa 03.05.2011 nebola podpísaná žiadateľom. Túto námietku žalovaný vzniesol v priebehu konania podaním zo dňa 25.08.2011. Súd prvej inštancie námietku žalovaného neuznal z dôvodu, že žalobca požiadala o uverejnenie opravy cestou právneho zástupcu a žalovaný pri prvom úkone zo dňa 10.05.2011 nenamietal, že žiadosť o opravu nie je podpísaná žiadateľom a súd v tomto smere mal zato, že aj keď nie je v žiadosti o uverejnenie opravy odkaz na pripojenie plnej moci, žalovaný konal s právnym zástupcom žalobcu, to znamená, že žalovaný spolu so žiadosťou o uverejnenie opravy mal k dispozícii plnú moc od žalobcu, čím boli splnené podmienky v zmysle ustanovenia § 7 ods. 3 zákona 167/2008 Z.z. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že žalobca nepodal návrh na uverejnenie opravy včas, v tomto smere súd je toho názoru, že článok s názvom „Š. R. pre U.“ vyšiel v týždenníku W. R. Č. XX/XXXX D. XX.X.XXXX a právny zástupca žalobcu požiadala žalovaného o uverejnenie opravy žiadosťou zo dňa žiadosťou zo dňa 03.05.2011 podanou na pošte v Prešove dňa 04.05.2011, čím je splnená podmienka na uplatnenie práva v lehote 30 dní v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 zákona 167/2008 Z.z.

5. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia uviedol, že pri posudzovaní žaloby vychádzal z predložených listinných dôkazov, výsluchu žalobcu a oboznámil sa so spisom OS BA I. sp.zn. 7C/90/2011 a po vyhodnotení dôkazov jednotlivo a v súvislostiach dospel k záveru, že žalovaný uverejnil v predmetnom článku nepravdivé skutkové tvrdenie o žalobcovi, pričom vychádzal z prepisu zvukového záznamu neutajovanej prílohy č. 2K č.p.:PPZ-V- 4809/2009-ZPČ-Z-ITP, ktorý bol poskytnutý redaktorovi T.. Táto skutočnosť vyplýva z konania pred OS BA I. vo veci sp.zn. 7C/90/2011, ako aj z výpovede svedka

R. Š.. Pokiaľ ide o osobu uvedenú v prepise zvukového záznamu v záhlaví, tak pod písmenom D. je uvedený ako H. (D.: H.), tak z výpovede svedka J. T. v konaní sp.zn. 7C/90/2011 vyplýva, že sa jedná o žalobcu. Svedok T. Y.i overoval cez svoje zdroje na polícii, že osoba označená pod „..“ je žalobca, pričom uviedol, že úlohou novinára nie je overovať každú vetu z prepisu a nikdy netvrdil, že žalobca je zapletený do korupcie a boli zverejnené len dve neupravené pasáže rozhovoru, kde vystupuje žalobca, ale aj iné osoby. Svedok ďalej uviedol, že nepotreboval oslovovať žalobcu, keďže nebol podozrivý z korupcie, ale iba vystupoval ako jeden z účastníkov stretnutia, pričom všetkých ostatných účastníkov oslovil. Možno len uviesť, že malo by byť vecou cti a profesionálneho prístupu žurnalistu, ako aj vecou novinárskej etiky v danom prípade pred zverejnením článku ponúknuť priestor aj žalobcovi na zaujatie stanoviska, aj keď nebol podľa svedka J. T. žalobca zapletený do korupcie. Pokiaľ ide o dôkaz, ktorý predložil žalovaný a to prepis zvukového záznamu, tak ten nezískal od štátneho orgánu žalovaný na základe info zákona, ale bol získaný od R. Š., a preto zverejnené informácie aj keď boli vo veciach verejného záujmu, pokiaľ ide o korupciu, mal si ich preveriť a pokiaľ ide o žalobcu prípadne mu poskytnúť priestor na možnosť vyjadriť sa. Súd prvej inštancie sa v tomto prípade nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že by požadovaná oprava žalobcom predstavovala zásah do práv žalovaného na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií. Podľa názoru súdu konaním žalovaného a to uverejnením nepravdivých informácií došlo k naplneniu občiansko-právnej povinnosti, ako aj k zásahu do práv žalobcu na ochranu osobnosti. Neoprávneným zásahom je v zásade každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Bez významu je skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia alebo, či išlo o nedbanlivé preberanie prepisu zvukového záznamu a jeho rozširovaním. Preto súd prvej inštancie na základe vyhodnoteného dokazovania a predložených listín účastníkmi konania dospel k záveru, že návrh je dôvodný a zaviazal žalovaného na povinnosť uverejniť opravu tak, ako je uvedená vo výroku rozsudku. Súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 3 zákona 167/2008 Z.z. priznal žalobcovi primeranú peňažnú náhradu vo výške 1.660,- € a vo zvyšku žalobu zamietol. Pokiaľ ide o uplatnenie primeranej peňažnej náhrady z dôvodu, že aj napriek uverejnenému článku žalobca nepreukázal, že by mu ubudlo klientov a ako sám uviedol ani to nevyhodnocoval. Pokiaľ ide o navrhované dôkazy v danej veci tak žalobcom, ako aj žalovaným, tak súd ďalšie dôkazy zamietol, z dôvodu dôkaznej situácie ich považoval za nadbytočné. Súd prvej inštancie konštatoval, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením podľa ustanovenia 151 ods. 3 O.s.p.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý v rámci svojho odvolania uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za vecne nesprávny z dôvodu, že súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zverejnenie opravy a zapltenie peňažnej náhrady v sume 1.660,- € napriek tomu, že táto povinnosť neexistuje z dôvodov uvedených v ustanovení § 7 ods. 6 písm. a) a písm. b) zákona č. 167/2008 Z.z. o Periodickej tlači. V tejto veci nebolo navyiac možné uložiť žalovanému zapltenie primeranej peňažnej náhrady v zmysle zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači, pretože neexistuje právo na primeranú peňažnú náhradu v zmysle ustanovenia § 10 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z. aj z dôvodu aplikácie ustanovenia § 5 ods. 2 a ods. 4 zákona č. 167/2008 Z.z. Žalovaný v rámci odvolania ďalej uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku správne konštatuje na str. 6., že v tomto konaní bolo nesporné, že dňa XX.XX.XXXX vydal žalovaný v časopise W. Č. XX/XXXX, N. T. na Y. XX G. XX Č. s názvom „Š. R. pre U.“ a že v uvedenom článku boli ako ukážka zverejnené dve neupravené pasáže rozhovoru zo dňa XX.XX.XXXX, kde vystupujú R. Š., S. Č., H. X. a advokát H. W.. Súd prvej inštancie tiež správne zistil, že následne sú v článku uvedené len prepisy výrokov jednotlivých označených osôb pri rozhovore, pričom výroky žalobcu boli uvedené nasledovne: „Ešte tento týždeň“, „A tento týždeň to sme dotiahli už „vyznačený právoplatnosť“, „Ja to musím v piatok najneskôr v pondelok“, a „Ona to môže zrušiť“. Uviedol, že žalobca v konaní nenamietal, že povedal výrok „Ona to môže zrušiť“, neučinil tento predmetom žalobného petitu, i keď išlo o výrok nasledujúci po výroko, ktoré žalobca v žalobe namietal, akoby už vtedy na stretnutí nebol. Súd prvej inštancie ďalej uvádza, že v konaní je nesporné, že žalobca sa dňa 03.05.2011 domáhal uverejnenia opravy s tým, že „žalovaný uverejnil nepravdivé skutkové tvrdenie o osobe žalobcu spočívajúce s konaním E. J., či prípadne iných osôb“. Žalovaný má za to, že namietal a stále namietal, že žalobca tak predmetom konania neučinil skutkové tvrdenia žalovaného, ktoré boli skutočne zverejnené v článku, ale svoje vlastné interpretácie článku „R. pre U.“, pretože chcel ako pravdivé skutkové tvrdenie zverejniť, že „sa žiadneho stretnutia, ktorého predmetom by bolo rokovanie o údajnom podplácaní E. J. nezúčastnil“, a že „pri rozhovore zo dňa 28.01.2009, ktorý mal byť zvukovo zaznamenaný Políciou SR, nevyslovil žiadne výroky v súvislosti s údajným podplácaním E. J.G.“. Žalovaný uviedol, že takto, ako to robí žalobca, predmetný rozhovor nehodnotil a v článku neuviedol okolnosť, čo bolo predmetom rokovania, ani že by žalobca svoje

výroky vyslovil v nejakej súvislosti. Rozsudok považuje za vecne nesprávny aj z dôvodu, že sa nedá preskúmať, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s podstatnými právnymi argumentmi žalovaného, keďže žalobca sa nedomáhal opravy takého skutkového tvrdenia, ktoré by zverejnil žalovaný, čo je základným predpokladom žaloby o zverejnenie opravy podľa zákona č. 167/2008 Z.z. Žalovaný uviedol, že nezverejnil výrok, ktorý má byť podľa výroku rozsudku nepravdivý: „nepravdivé skutkové tvrdenie o osobe H.. H. W. spočívajúce v tom, že v súvislosti s konaním E. J., či prípadne iných osôb mal viesť: „Ešte tento týždeň“, „A tento týždeň to sme dotiahli už „vyznačený právoplatnosť“, a „Ja to musím v piatok najneskôr v pondelok.“ O osobe žalobcu sa totiž v článku pod nadpisom „. R. pre U.“ uvádza len v úvode: „Na ukážku zverejňujeme dve neupravené pasáže rozhovoru z XX. H. XXXX, kde vystupujú R. Š., S. Č., H. X.N. a advokát H. W.“ Následne sú v článku uvedené len prepisy výrokov jednotlivých označených osôb pri rozhovore, pričom výroky žalobcu znejú takto: „Ešte tento týždeň“, „A tento týždeň to sme dotiahli už „vyznačený právoplatnosť“, „Ja to musím v piatok najneskôr v pondelok.“, „Ona to môže zrušiť“. Na skutkovom tvrdení, že žalovaný na ukážku zverejňuje dve neupravené pasáže rozhovoru z XX. H.N. XXXX, kde vystupujú R. Š., S. Č., H. X. a advokát H. W., nie je nič nepravdivé. Žalovaný skutočne uverejnil dve neupravené pasáže predmetného rozhovoru definovaných osôb. Žalovaný v článku neuviedol nič nepravdivé. Žalovaný v konaní predložil dôkaz (neutajovanú prílohu č. 2k č.p.: PPZ-V-4809/2009-ZPČ-Z-ITP) o tom, že tieto výroky sú výrokmi žalobcu a tento dôkaz nebol iným dôkazom vyvrátený. Žalovaný na preukázanie pravdivosti tohto tvrdenia v konaní predložil dôkaz získaný z policajného zdroja a pochádzajúci z policajného zdroja, a to prepis zvukového záznamu - neutajovanú prílohu č. 2k č.p.: PPZ-V-4809/2009-ZPČ-Z-ITP, prepis záznamu zo dňa XX.XX.XXXX K. XX:XX D. XX:XX F.. (CD č. 867) (ďalej len „ITP“ ako informačno-technické prostriedky), z policajného zdroja, policajný zdroj redaktorovi žalovaného jasne identifikoval osoby zúčastnené na rozhovore, kde „D.: H.“ je žalobca H.. H. W., tieto osoby mu potvrdil aj ďalší zdroj, v konaní navrhnutý svedok R. Š., ktorého výsluch súd nevykonal. Žalovaný na preukázanie správnosti a pravdivosti tohto prepisu a tiež na preukázanie, že osoba označovaná „.: H.“ je žalobca H.. H. W., navrhol výsluch svedka - riaditeľa odboru zvláštnych policajných činností Západ ÚZPČ P PZ MV SR, ktorý prepis zvukového záznamu zo dňa 28.01.2009 podpísal. Súd prvej inštancie tento dôkaz zamietol uznesením z 14.04.2015. V konaní oboznámeným listinným dôkazom - výsluchom svedka J. T. bolo preukázané, že tento mal pred písaním článku potvrdenú z polície správnosť prepisu zvukového záznamu a tiež, že sa rozhovoru zúčastnil žalobca. V konaní je pritom nesporné, že žalovaný zverejnil prepis zvukového záznamu na ukážku, bez zmeny výrokov tam označených osôb, z ktorých jednou bol žalobca. Žalovaný význam a súvis viet, ktoré povedal žalobca, v tomto ani inom článku nijak nehodnotil, čitateľ si mal a mohol urobiť vlastný názor na to, čo tieto výroky znamenajú. Žalobca sa pritom domáhal opravy v tom, že pri stretnutí nebol, resp. nepovedal svoje výroky v súvislosti s podplácaním E. J., to však ani žalovaný netvrdil, že by výroky boli v tejto súvislosti. Žalobca nepreukázal, že by sa od určitého momentu rozhovoru nezúčastnil, že by zo stretnutia odišiel, ako tvrdil v konaní. Súd prvej inštancie v tomto zmysle nevykonal dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, ktoré bolo potrebné na rozhodnutie súdu v situácii, keď žalovaný sa bránil predložením úradného prepisu záznamu informačno-technologických prostriedkov (išlo o neutajovanú prílohu), žalovaný na preukázania autenticity, navrhol výsluch svedka, ktorý súd prvej inštancie nevykonal a nevysporiadal sa s týmto dôkazom, ktorý pochádza a bol získaný zo štátneho orgánu (Policajného zboru Slovenskej republiky) a žalobcom bol len v časti spochybňovaný, avšak bez relevantných dôkazov. Žalovaný takto uniesol svoje dôkazné bremeno ohľadne preukázania pravdivosti zverejneného tvrdenia (iné žalobca nespochybňoval), že zverejňuje dve neupravené pasáže z rozhovoru, ktorého sa zúčastnil aj žalobca. Žalovaný tiež v konaní preukázal, že môže dokázať pravdivosť skutkového tvrdenia, že uverejnil dve neupravené pasáže rozhovoru, ktorého sa zúčastnil aj žalobca, a žalovaný to aj v konaní preukázal predloženou neutajovanou prílohou č. 2k č.p.: PPZ-V-4809/2009-ZPČ-Z-ITP. Žalovaný podané odvolanie odôvodnil tiež tým, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku), predovšetkým preto, že súd prvej inštancie neaplikoval na vec sa vzťahujúcu právnu normu, a to ustanovenia § 7 ods. 6 písm. a) a písm. b) Zákona č. 167/2008 Z.z.. Žalovaný v napadnutom článku sprostredkoval verejnosti informácie o veciach verejného záujmu, v súlade so svojimi právami na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií, garantovanými v čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, realizujúc aj právo žalovaného na slobodu prejavu a slobodu rozširovania informácií podľa čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo verejnosti na informácie o veciach verejného záujmu je ústavnoprávne garantované. Žalovaný je vydavateľom periodickej tlače, týždenníka s názvom „týždeň“. Vydavateľ periodickej tlače je podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky „nositelom“ slobody prejavu, a preto sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom, resp. masmédiám,

ktorú je potrebné pri rozhodovaní veci zo strany všeobecných súdov primeraným spôsobom zohľadniť (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, IV. ÚS 107/2010). Od vydavateľa periodickej tlače nemožno požadovať, aby selektoval informácie získané od štátneho orgánu (z policajného zdroja), na ktoré sa mohol s dôverou spoliehať, pretože sa tým upiera právo verejnosti na úplné informácie o veciach verejného záujmu. Zákon pritom nevyžaduje, aby takéto informácie boli získané podľa „info zákona“, ako judikuje súd prvej inštancie (por. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 107/2010, z 28. októbra 2010). Žalovaný, resp. redaktor (novinár) žalovaného, získal prepis zvukového záznamu - neutajovanú prílohu č. 2k č.p.: PPZ-V-4809/2009-ZPČ-Z-ITP, prepis záznamu zo dňa XX.XX.XXXX K. XX:XX D. XX:XX F.. (CD č. XXX) (ďalej len „ITP“ ako informačno-technické prostriedky), z policajného zdroja, policajný zdroj redaktorovi žalovaného jasne identifikoval osoby zúčastnené na rozhovore, kde „: H.“ je žaloba t.j. H.. H. W., tieto osoby mu potvrdil aj ďalší zdroj, v konaní označený svedok R. Š.. Žalovaný takto, spoliehajúc sa na informácie získané z policajného zdroja (prepis zvukového záznamu - neutajovanú prílohu č. 2k č.p.: PPZ-V-4809/2009-ZPČ-Z-ITP, prepis záznamu zo dňa 28.01.2009 od 10:03 do 12:13 hod.), na ktoré sa s dôverou mohol spoliehať, pretože ich mal (i keď by to bol sprostredkovane) od štátneho orgánu a navyiac ich mal overené aj z ďalšieho zdroja (svedok R. Š.), tieto informácie ďalej neselektované sprostredkoval verejnosti, ktorá má právo na úplné informácie o veciach verejného záujmu. Z judikatúry ESLP vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu (napr. rozsudok ESLP Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. apríla 1995, sťažnosť č. 1594/90 alebo rozsudok ESLP Bladet Tromso a Stensaas proti Nórsku z 20. mája 1999, sťažnosť č. 21980/93). Novinári majú (sociálnu) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru prehánania a provokácie. Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje uvedený prístup ESLP, a to nielen z dôvodu jeho authority, ale hlavne z presvedčivosti jeho argumentácie (IV. ÚS 107/2010). Vecou verejnou je nielen všetka agenda štátnych orgánov a štátnych inštitúcií, ale aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote, napr. činnosť politikov, úradníkov, sudcov, advokátov alebo kandidátov, či čakateľov na tieto funkcie; vecou verejnou je aj umenie vrátane novinárskych aktivít a showbiznisu a ďalej všetko, čo na seba upútava verejnú pozornosť. Tieto verejné záležitosti môžu a majú byť verejne posudzované (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 107/2010, rovnako nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 453/03). Otázkou verejného záujmu je teda nesporne aj činnosť advokáta, ktorým je žalobca. Nešlo pritom o stretnutia súkromného charakteru, ale o obchodné rokovania, na ktorých podľa verbálnych vyjadrení, zachytených na ITP, žalobca nepochybne poskytoval právne služby a právne poradenstvo. Žalovaný zverejnil nezmenené pasáže z nahraného rozhovoru určitých osôb, na ktorých sa zúčastnil bez akejkoľvek pochybnosti aj žalobca. Žalobca svoju obranu v konaní postavil na tom, že nie on sa inkriminovaného rozhovoru zúčastnil, resp. že on by také vety nehovoril. Obrana žalobcu voči zverejnenému článku nebola v konaní preukázaná. Čo sa týka správnosti prepisu nahrávok ITP, za tieto zodpovedá príslušník Policajného zboru SR, riaditeľ Odboru zvláštnych policajných činností Západ ÚZPČ P PZ MV SR, ako to vyplýva z kompletného prepisu ITP. Neexistuje nič, čo by spochybňovalo správnosť prepisu ITP, prepis je riadne podpísaný riaditeľom Odboru zvláštnych policajných činností Západ ÚZPČ P PZ MV SR, a je súčasťou vyšetrovacieho spisu, ako jeho neutajovaná príloha. Pre prípad, že by sa spochybňovala v konaní správnosť prepisu ITP žalovaný navrhol vykonať výsluch riaditeľa Odboru zvláštnych policajných činností Západ ÚZPČ P PZ MV SR, ktorý podpísal prepis ITP - neutajovanú prílohu č. 2k č.p.: PPZ-V-4809/2009-ZPČ-Z-ITP, ku skutočnosti, že autenticky a pravdivo vykonal prepis odpočutého záznamu rozhovoru. Žalobca je v samotnom texte ITP viackrát identifikovaný aj svojim menom (osoby ho nazývajú Ď., N.. H.), resp. aj priamo priezviskom W., tiež svojim povolaním právnik, a napokon tiež e-mailovou adresou svojej advokátskej kancelárie, ktorá je v texte uvedená: K..sk (resp. v prepise je preklep: K..sk, že ide len o preklep je zrejmé z toho, že advokát s priezviskom Tomášik neexistuje zapísaný v zozname advokátov, naopak H.. W. má ako oficiálnu e-mailovú adresu svojej advokátskej kancelárie, registrovanú Slovenskou advokátskou komorou : K..sk). Je takto aj textom prepisu ITP preukázaná účasť žalobcu na rozhovoroch, osoby v rozhovoroch žalobcu identifikujú bez akejkoľvek pochybnosti, a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca doznal, že v predmetných právnych veciach právne poradenstvo poskytoval akcionárovi spoločnosti O., G..Y., že sa dňa XX.XX.XXXX rozhovoru zúčastnil (preukazujú to písomné podania žalobcu a výsluch žalobcu dňa 21.6.2012 vo veci sp. zn. 7C 90/2011 vedenej pred Okresným súdom Bratislava I.), neexistuje ani dôvod pochybovať o tom, že v prepisoch ITP označená osoba „: H.“ je skutočne žalobca. Súd prvej inštancie podľa žalovaného neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku). Súd prvej inštancie v konaní predovšetkým ako listinný dôkaz nevykonal predložený

prepis zvukového záznamu neutajovanú prílohu č. 2k č.p.: PPZ-V-4809/2009-ZPC-Z-ITP, i keď tento prepis na strane 1 uvádza, že ide o prepis zo stretnutí, „kde boli dokumentované dôkazy vo veci prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona a zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona“. Žalovaný len z tohto zverejnil vybrané pasáže, čo chcel žalovaný v konaní preukázať týmto dôkazom, súd prvej inštancie dôkaz listinou v celom konaní nevykonal. Keďže žalobca produkoval tvrdenia, že sa od istého momentu už stretnutia nezúčastňoval, žalovaný navrhol jednak v písomných podaniach, ale aj na prvom otvorenom pojednávaní dňa XX.XX.XXXX, aby súd prvej inštancie pripojil vyšetrovací spis označený pod dôkazom Č..S.. XX, Č..S.. XX, zvukový záznam, prepis zvukového záznamu, výsluch Y. R. Š., výsluch svedka J. T. Žalovaný tiež žiadal, aby súd prvej inštancie zistil cestou MV SR, kto bol riaditeľ odboru zvláštnych policajných činností Západ ÚZPČ P PZ MV SR v období 28.01.2009 a aby následne túto osobu predvolal a vypočul, ako svedka ku preukázaniu správnosti prepisu zvukového záznamu zo dňa 28.01.2009 v tom ohľade, že pokiaľ prepis uvádza pod písm. D.: H., ide o osobu žalobcu a to od str. 1 až po str. 50, teda od začiatku po koniec prepisu záznamu, pretože tento riaditeľ sa podpísal ako osoba zodpovedná za správnosť prepisu. Súd prvej inštancie tento dôkaz nezamietol ani nevykonal, i keď išlo o dôkaz pravdy skutkového tvrdenia zverejneného žalovaným. Z celého prepisu je však zrejmé, že sa žalobca ako právnik označil, ako právnik sa vyjadruje, nikdy nenamietal, že by sa stretnutia zúčastnil iný právnik, než on osobne. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 1 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku), keď v rozpore so skutočným stavom, keď existuje dôkaz pravdy o nezmenení zverejnených výrokov v článku označených účastníkov, nesprávne konštatoval, že konaním žalovaného, a to uverejnením nepravdivej informácie došlo k naplneniu občiansko-právnej povinnosti, ako aj k zásahu do práv žalobcu na ochranu osobnosti. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie nemá v konaní vykonaný žiaden dôkaz o tom, ktorá konkrétna informácia (v tomto konaní však bolo možné skúmať len skutkové tvrdenia) je nepravdivá a v čom. Predmetom konania okrem toho nebolo právo na ochranu osobnosti, ale právo na opravu a primeranú peňažnú náhradu podľa zákona č. 167/2008 Z.z., a preto súd nemal možnosť vec posudzovať podľa ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako to konštatuje na poslednej strane odvolaním napadnutého rozsudku. Žalovaný ďalej uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.). Žalovaný ďalej uviedol, že ustanovením § 5 ods. 2 Zákona č. 167/2008 Z.z. je dotknuté aj prípadné právo žalobcu na primeranú peňažnú náhradu podľa § 10 ods. 4 zákona č. 167/2008 Z.z., ktorého sa žalobca domáha podanou žalobou, pretože toto právo sa nenachádza medzi výnimkami stanovenými § 5 ods. 4 zákona č. 167/2008 Z.z., toto právo teda nemožno priznať, aj keby zverejnená informácia (prepis rozhovoru s tým, že ide v ňom aj o osobu žalobcu) získaná od policajného zdroja bola eventuálne nepravdivá. Podľa ustanovenia § 5 ods. 4 Zákona č. 167/2008 Z.z. nie sú odsekmi 2 a 3 dotknuté iba: právo na opravu, právo na odpoveď a právo na dodatočné oznámenie, teda prípadné právo na primeranú peňažnú náhradu podľa § 10 ods. 4 zákona č. 167/2008 Z.z. (pred novelou, po novele už toto právo zákon neobsahuje) je teda ustanovením § 5 ods. 2 dotknuté a nemôže byť v tomto prípade zverejnenia informácie získanej od orgánu verejnej moci priznané právo na primeranú peňažnú náhradu podľa § 10 ods. 4, nakoľko žalovaný za obsah takejto informácie nezodpovedá zo zákona, a výnimka stanovená v § 5 ods. 4 Zákona č. 167/2008 Z.z. sa na právo na primeranú peňažnú náhradu nevzťahuje. Súd prvej inštancie tieto ustanovenia zákona neaplikoval na vec a nesprávne uložil povinnosť zaplatiť primeranú peňažnú náhradu. Žalovaný má za to, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., konkrétne účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. I. ÚS 236/06, riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v rozpore so zákonom, keď sa súd prvej inštancie nevysporiadal s ich podstatnou právnou argumentáciou, teda nedbal na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ich tvrdenia v rámci konania vychádzali z nasledovnej argumentácie, s ktorou sa súd prvej inštancie právne presvedčivo nevysporiadal: 1) že nie sú splnené zákonom vyžadované podmienky vzniku práva na zverejnenie opravy (§ 7 ods. 1 Zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači), pretože žalovaný nezverejnil žiadne skutkové tvrdenie o osobe žalobcu, ktoré by bolo nepravdivé, navyac žalobca nedoručil žalovanému v prekluzívnej lehote (§ 7 ods. 2 zákona č. 167/2008 Z.z.) žiadosť o uverejnenie opravy podľa ustanovenia § 7 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z., 2), že navrhovaný petit rozsudku nie je materiálne vykonateľný, čo sa

prejavilo aj v rozsudku, v ktorom nie je uvedené, ako alebo kde má žalovaný uverejniť opravu uvedeného znenia, 3) že žalovaný neporušil povinnosť uverejniť opravu, nie je daná ani možnosť súdu uložiť vydavateľovi uverejnenie opravy v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 zákona č. 167/2008 Z.z., rovnako takto neexistuje ani právo na primeranú peňažnú náhradu v zmysle ustanovenia § 10 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z. aj z dôvodu aplikácie ustanovenia § 5 ods. 2 a ods. 4 zákona č. 167/2008 Z.z., 4) že žalovaný v zmysle ustanovenia § 7 ods. 6 písm. b) Zákona č. 167/2008 Z.z. označenými a predloženými dôkazmi preukázal pravdivosť skutkových tvrdení, ktoré zverejnil, ktoré sa týkajú osoby žalobcu teda, že zverejňuje dve neupravené pasáže rozhovoru z 28.01.2009, ktorého sa zúčastnil aj žalobca, 5) že žalovaný v napadnutom článku sprostredkoval verejnosti informácie o veciach verejného záujmu, v súlade so svojimi právami na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií, garantovanými v čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, realizujúc aj právo žalovaného na slobodu prejavu a slobodu rozširovania informácií podľa čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, 6) že súd v konaní nemal za preukázané, že žalovaný zverejnil nejaké nepravdivé skutkové tvrdenie, 7) že žalobca sa nedomáhal opravy takého skutkového tvrdenia, ktoré by zverejnil žalovaný, čo je základným predpokladom žaloby o zverejnenie opravy podľa zákona č. 167/2008 Z.z., 8) že žalobca v žiadosti o uverejnenie opravy zo dňa 03.05.2011 neuviedol zákonné náležitosti podľa ods. 3 § 7 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z., 9) že v konaní predloženým prepisom zvukového záznamu bolo preukázané, že žalovaný zverejnil dve neupravené pasáže rozhovoru, ktorého sa zúčastnil aj žalobca a naopak preukázané nebolo, že by žalobca v určitom momente zo stretnutia odišiel, pričom tento dokument polície má nepopierateľnú dôkaznú silu a nebol preukázaný opak toho, čo sa v dokumente uvádza. Žalovaný žiada, aby odvolací súd týmto odvolaním napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietá.

7. K odvolaniu žalovaného podal vyjadrenie žalobca, ktorý uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vydané na základe zákonom stanovených podmienok a po riadne zistenom skutkovom stave veci a na základe správneho právneho posúdenia, je vecne správne. Súd prvej inštancie riadne odôvodnil svoje rozhodnutie a dal jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky dôležité právne a skutkové otázky a presvedčivo uviedol, na základe čoho dospel k svojim skutkovým zisteniam a na základe akých právnych predpisov, či ustanovení vec právne posudzoval a rozhodol. S poukazom na vykonané dokazovanie, priebeh súdneho konania pred súdom prvej inštancie, ako aj na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, neobstojí ani jeden z odvolacích dôvodov uvedený odvolateľom a teda žiaden z dôvodov uvedených odvolateľom v odvolaní nie je spôsobilý na zmenu, či prípadné zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobca má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a neobstojí v konaní, v ktorom je uplatnený nárok podľa Tlačového zákona, odvolací dôvod týkajúci sa jeho nesprávnosti s poukazom na súdom uloženú povinnosť žalovanému na zaplatenie primeranej peňažnej náhrady. Zákonodarcia totiž taxatívne pre daný prípad stanovil limit od 50.000,- Sk do 100.000,- Sk, resp. aktuálne v prepočte na menu Euro. Ak bol teda nárok na primeranú peňažnú náhradu uplatnený, súd v danom limite rozhodnúť musel. Podobne tak vecne neobstojí ďalší odvolací dôvod odvolateľa - žalovaného neexistencie práva na primeranú peňažnú náhradu s poukazom na dôvod aplikácie ustanovenia § 5 ods. 2 tlačového zákona, keďže právo na opravu nie je podľa ustanovenia § 5 ods. 4 tlačového zákona dotknuté. Navyše žalovaný aj vo svojom odvolaní uvádza, že mu zápisnicu (prepis), na ktorú poukazuje, poskytol subjekt z policajného zdroja, či policajný zdroj. Takýto subjekt predsa nemôže byť súdom bez ďalšieho považovaný za orgán verejnej moci, či ním zriadenej rozpočtovej organizácie alebo príspevkovej organizácie, či za právnickú osobu zriadenú zákonom. Navyše informácia uverejnená žalovaným predsa nebola uverejnená ani v pôvodnom znení. Práve nedôsledný a nekorektný spôsob spracovania informácií, ktoré použil v článku žalovaný, zmenili pôvodný obsah policajnej zápisnice, ktorá však nie je informáciou podľa tlačového zákona. Neobstojí odvolací dôvod vecnej nesprávnosti a nepreskúmateľnosti, keďže súd prvej inštancie v odôvodnení dôsledne a vyčerpávajúco odôvodnil všetky skutkové okolnosti a právne dôvody, pre ktoré vyhovel žalobe. Je prekvapujúce, ak po vykonanom dokazovaní žalovaný v odvolaní tvrdí, že na jeho článku nie je nič nepravdivé respektíve, že neuviedol nič nepravdivé. Vykonané dokazovanie jednoznačne preukázalo, že žalobca sa na tej časti stretnutia, kde podľa žalovaného mali takéto výroky odznieť, nezúčastnil a teda ich nemohol ani vyriešovať. Žalovaný akoby nerešpektoval realitu, ako keby nevedel uniesť jasne preukázanú skutočnosť, že prepis bol v danej časti nesprávny a tak aj jeho článok obsahoval nepravdivé skutkové tvrdenia. Je prekvapujúce, že žalovaný aj napriek skutočnosti, že sa prepis zvukového záznamu zo dňa XX.XX.XXXX nachádza v súdnom spise a je teda jeho obsahom, žalovaný uvádza, že D.: H. je žalobca H.. H. W.. V záhlaví prepisu je uvedené, že skutočne D. H. H., no hneď pod tým je uvedené, že na záznamoch zo stretnutí R. Š. vystupujú osoby pod menami - J.. X., Z.. E., Z.. Č., R.. F. G. J.. F.. Nie je tam uvedené meno H.. H. W.. Podobne tak z výsluchu svedka R. Š. nevyplývalo, že by žalobca v článku uvedené vety,

resp. jemu prisúdené vety mal vysloviť. R. Š. bol súdom ako svedok v konaní vypočutý, resp. bola oboznámená zápisnica o jeho výsluchu. Svedok R. Š.G. nepotvrdil pravdivosť tvrdení žalovaného. Žalovaný nezakladá svoje odvolacie dôvody na pravdivej argumentácii. Je tak neúprimné tvrdenie žalovaného, že sa spoliehal na informácie získané z policajného zdroja, keďže len bazálna dôslednosť žalovaného by predišla vzniku predmetného sporu a podobne tak len bazálna slušnosť žalovaného by spôsobila, že by po uverejnení žiadanej opravy nemusel vzniknúť tento súdny spor. Navyše, ak by žalovaný, resp. jeho novinári pracovali dôsledne a mali by záujem objasniť pravdu, nebol problém, aby žalobcu pred uverejnením článku kontaktovali za účelom vyjadrenia sa. Toto považuje za podstatný problém, ak sa ho pri tak závažnom mediálnom obvinení nikto nič zo strany žalovaného pred uverejnením článku neopýtal. Už len pár minútová komunikácia by predsa objasnila pre žalovaného ako vydavateľa, či pre jeho autora, túto záležitosť a predmetný súdny spor nemusel vôbec vzniknúť. Zo správania sa žalovaného, teraz odvolateľa, vyplýva, že viac sledoval senzáciu a pravdu, či verejný záujem. Ako žalobca v konaní opakovane uviedol, rešpektuje, že stav advokáta je vecou verejného záujmu, no vydavateľ je povinný o takejto činnosti vopred informovať vecne a pravdivo. Žalovaný by však mal rešpektovať, že ak uverejní nepravdivé skutkové tvrdenie, je jeho povinnosťou strpieť uverejniť žiadanú opravu a viesť vec na pravú mieru. Oprava nepravdivého skutkového tvrdenia je navyše podľa tlačového zákona vydavateľa. Pre úplnosť je potrebné k odvolacej argumentácii žalovaného - odvolateľa uviesť, že toto konanie nie je konaním o ochrane osobnosti podľa Občianskeho zákonníka. Žalobca taktiež poukázal na výsluchy ostatných svedkov, z ktorých nepochybne vyplynul záver, že žalobca sa skutočne druhej časti stretnutia nezúčastnil a teda nemohol vysloviť vety, ktoré mu v článku prisúdil žalovaný. Jednoznačne bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že o 11:30 hod. zo stretnutia odišiel. Ak sa teda takýto rozhovor na stretnutí odohral, stalo sa tak až v čase jeho neprítomnosti a teda niekedy po 11:30 hod. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, čo bolo jeho právnou agendou a kto bol jeho klient. Podobne tak vyplynulo z vykonaného dokazovania, že témy, ktoré sa mali na stretnutí podľa článku preberať, neboli jeho agendou a teda sa k týmto veciam ani vecne vyjadrovať nemohol, veď aj preto po istej časti stretnutia odišiel. Odvolanie tak úplne nerešpektuje realitu. Neobstojí ani odvolací dôvod neúplného zistenia stavu veci, pričom v tejto časti odkazuje na obsah súdneho spisu a na zápisnice z pojednávania, no najmä na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Podobne má žalobca za to, že neobstojí ani odvolací dôvod týkajúci sa odňatia možnosti konať pred súdom zákonom stanoveným spôsobom. Súd je povinný odpovedať a vysporiadať sa len s dôležitými otázkami, ktoré sú rozhodujúce pre konanie a správne rozhodnutie. Nie je povinný odpovedať na každú otázku kladenú účastníkmi konania. Navyše, ak sa podľa žalovaného súd prvej inštancie nemal v rozsudku vysporiadať s jeho „podstatnou“ právnou argumentáciou, ide o úplne nesprávnu a nedôvodnú odvoláciu argumentáciu žalovaného, keďže z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva opak. V závere s poukazom na ďalšie odvolacie dôvody žalovaného uvedené v odvolaní, žalobca dal do pozornosti zápisnicu o pojednávani z dňa 14.04.2015, kde po poučení súdom podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O.S.P. právny zástupca žalovaného uviedol, že návrhy na doplnenie dokazovania nemá. V tejto súvislosti poukázal aj na ustanovenie § 118a O.s.p. V ostatnom poukázal na vykonané dokazovanie a na jeho písomné podania a ústne prednesy urobené pred súdom prvej inštancie a najmä na obsah odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie.

8. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu (replika) a vo svojom vyjadrení uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za vecne nesprávny z dôvodu, že súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zverejnenie opravy a zaplatenie peňažnej náhrady v sume 1660,- € napriek tomu, že táto povinnosť neexistuje z dôvodov uvedených v ustanovení § 7 ods. 6 písm. a) a písm. b) zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači. V tejto veci nebolo navyše možné uložiť žalovanému zaplatenie primeranej peňažnej náhrady v zmysle zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači, pretože neexistuje právo na primeranú peňažnú náhradu v zmysle ustanovenia § 10 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z., aj z dôvodu aplikácie ustanovenia § 5 ods. 2 a ods. 4 zákona č. 167/2008 Z.z. Žalobca tieto skutočnosti neučinil spornými. Žalovaný namieta, že žalobca predmetom konania neučinil tie skutkové tvrdenia žalovaného, ktoré boli skutočne zverejnené v článku, ale svoje vlastné interpretácie článku „. R. pre U., pretože chcel ako pravdivé skutkové tvrdenie zverejniť, že „sa žiadneho stretnutia, ktorého predmetom by bolo rokovanie o údajnom podplácaní E.G. J. nezúčastnil“ a že „pri rozhovore zo dňa 28.01.2009, ktorý mal byť zvukovo zaznamenaný Políciou SR, nevyslovil žiadne výroky v súvislosti s údajným podplácaním E. J.. Žalovaný také skutkové tvrdenia, ktorých opravy sa žalobca domáha, ale nezverejnil. Žalovaný v článku neuviedol okolnosť, čo bolo predmetom rokovania ani, že by žalobca svoje výroky mal vysloviť v nejakej súvislosti. Žalobca sa mohol domáhať, že konkrétne výroky nepovedal, ale nemohol sa domáhať, že ich nepovedal v nejakej alebo onakej súvislosti. Keďže až v konaní (nie v podanej žalobe) začal žalobca tvrdiť, že sa od určitého času stretnutia nahratého políciou SR nezúčastnil (i keď to v

konaní nie je preukázané, že by žalobca zo stretnutia skutočne odišiel). Žalovaný zverejnil nezmenené pasáže z nahraného rozhovoru určitých osôb, na ktorých sa zúčastnil bez akejkoľvek pochybnosti aj žalobca, ktorý svoju obranu v konaní postavil na tom, že nie on sa inkriminovaného rozhovoru zúčastnil, resp. že on by také vety nehovoril. Obrana žalobcu voči zverejnenému článku však nebola v konaní preukázaná. Čo sa týka správnosti prepisu nahrávok ITP, za tieto zodpovedá príslušník Policajného zboru SR, riaditeľ Odboru zvláštnych policajných činností Západ ÚZPČ P PZ MV SR, ako to vyplýva z kompletného prepisu ITP. Neexistuje nič, čo by spochybňovalo správnosť prepisu ITP, prepis je riadne podpísaný riaditeľom Odboru zvláštnych policajných činností Západ ÚZPČ P PZ MV SR, a je súčasťou vyšetrovacieho spisu, ako jeho neutajovaná príloha. Okrem toho, od začiatku konania sa žalovaný bráni, že žalobný petit je nesprávny a nevykonateľný v konaní o uverejnenie opravy. Rozsudok považuje za vecne nesprávny aj z dôvodu, že sa nedá preskúmať, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s podstatnými právnymi argumentmi žalovaného, keďže žalobca sa nedomáhal opravy takého skutkového tvrdenia, ktoré by zverejnil žalovaný, čo je základným predpokladom žaloby o zverejnenie opravy podľa zákona č. 167/2008 Z.z. V celom rozsahu poukázal na podané odvolanie a trvá na ňom.

9. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného (duplika) a uviedol, že odkazuje na obsah súdneho spisu a na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 05.05.2015 a tiež na svoje vyjadrenie zo dňa 14.08.2015 k odvolaniu žalovaného proti rozsudku. Má za to, že súd prvej inštancie vyhlásil rozhodnutie na základe zákonom stanovených podmienok a po riadne zistenom skutkovom stave vecí, ako aj na základe správneho právneho posúdenia vecí. Súd prvej inštancie riadne odôvodnil svoje rozhodnutie a dal jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky dôležité, právne a skutkové otázky a presvedčivo uviedol, na základe čoho dospel k svojim skutkovým zisteniam a na základe akých právnych predpisov, či ustanovení vec právne posudzoval a o veci právne rozhodol. Odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie považuje žalobca za nedôvodné.

10. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal s nariadením pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku, nakoľko bolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie. Na odstránenie rozporov a objasnenie aktuálneho stavu vecí odvolací súd nariadil pojednávanie na deň 14.03.2018, na ktorom zopakoval dokazovanie oboznámením listín spisu, výsluchom právnych zástupcov strán sporu, pričom následne došlo k vyhláseniu rozsudku vo veci. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenil (§ 388 CSP).

11. Právny zástupca žalovaného v konaní pred odvolacím súdom zotrval na odvolaní a súčasne zotrval na všetkých svojich písomných a ústnych podaniach.

12. Právny zástupca žalobcu v konaní pred odvolacím súdom taktiež poukázal na svoje písomné a ústne vyjadrenia a zotrval na nich, pričom zdôraznil správnosť rozsudku súdu prvej inštancie.

13. Podľa § 7 ods. 1 zák.č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „tlačový zákon“) platného a účinného v čase doručenia žiadosti o opravu, ak periodická tlač alebo agentúrne spravodajstvo obsahuje nepravdivé skutkové tvrdenie o osobe, na základe ktorého možno osobu presne určiť, má táto osoba právo žiadať o uverejnenie opravy nepravdivého skutkového tvrdenia. Vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra sú povinní opravu uverejniť bezodplatne.

14. Podľa § 7 ods. 2 tlačového zákona, žiadosť o uverejnenie opravy sa musí doručiť vydavateľovi periodickej tlače alebo tlačovej agentúre do 30 dní odo dňa vydania periodickej tlače alebo zverejnenia agentúrneho spravodajstva, ktoré obsahuje nepravdivé skutkové tvrdenie, inak právo na opravu zaniká.

15. Podľa § 7 ods. 3 tlačového zákona, žiadosť o uverejnenie opravy musí mať písomnú formu a musí byť žiadateľom podpísaná. Súčasťou žiadosti o uverejnenie opravy musí byť písomný návrh znenia opravy, ktorý musí obsahovať názov a deň vydania periodickej tlače alebo deň zverejnenia agentúrneho spravodajstva, ktoré obsahovalo nepravdivé skutkové tvrdenie, popis nepravdivého skutkového tvrdenia s uvedením, kde v periodickej tlači alebo v agentúrnom spravodajstve sa nachádzalo, konštatovanie, že skutkové tvrdenie je nepravdivé a uvedenie pravdivého skutkového tvrdenia.

16. Podľa § 7 ods. 4 tlačového zákona, vydavateľ periodickej tlače je povinný opravu uverejniť do ôsmich dní odo dňa doručenia žiadosti o uverejnenie opravy alebo v najbližšom vydaní periodickej tlače pripravovanom po doručení žiadosti o uverejnenie opravy. Tlačová agentúra je povinná opravu uverejniť do ôsmich dní odo dňa doručenia žiadosti o uverejnenie opravy.

17. Podľa § 7 ods. 5 tlačového zákona, vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra sú povinní opravu uverejniť tak, ako bola navrhnutá alebo dohodnutá so žiadateľom o uverejnenie opravy, v rovnakej periodickej tlači alebo agentúrnym spravodajstve, na rovnocennom mieste a rovnakým písmom, akým bolo uverejnené nepravdivé skutkové tvrdenie a s označením „oprava“. K uverejnenej oprave nemožno uverejniť žiadny ďalší súvisiaci text obsahujúci hodnotiaci úsudok, a to ani na inom mieste vydania periodickej tlače alebo agentúrneho spravodajstva.

18. Podľa § 7 ods. 6 tlačového zákona, vydavateľ periodickej tlače a tlačová agentúra nie sú povinní uverejniť opravu, ak a) žiadosť o uverejnenie opravy nemá náležitosti podľa odseku 3, b) môžu dokázať pravdivosť skutkového tvrdenia, o ktorého opravu sa žiada, c) oprava smeruje proti skutkovému tvrdeniu uverejnenému na základe preukázateľného predchádzajúceho súhlasu žiadateľa o uverejnenie opravy, d) predtým, ako im bola doručená žiadosť o uverejnenie opravy, uverejnili opravu z vlastného podnetu alebo na žiadosť niektorej z osôb uvedených v § 10 ods. 5 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2008/167/20080601.html>> a dodržali pritom podmienky ustanovené týmto zákonom na uverejnenie opravy.

19. Odvolací súd poukazuje na to, že právo na opravu je založené na prísne formalizovanom postupe, ktorý predpokladá súčasné splnenie zákonom taxatívne uvedených náležitostí, po splnení ktorých vznikne žiadateľovi právo na uverejnenie ním požadovanej opravy, s čím korešponduje aj povinnosť vydavateľa opravu uverejniť tak, ako bola napísaná žiadateľom, teda vydavateľ nemá právo opravu žiadnym spôsobom upravovať alebo meniť.

20. Predpokladom vzniku práva na opravu bude nepravdivosť skutkového tvrdenia o konkrétnej fyzickej osobe alebo právnickej osobe, a to bez toho, aby sa nepravdivé skutkové tvrdenie súčasne dotýkalo napr. cti fyzickej osoby, dobrej povesti právnickej osoby, alebo aby malo negatívny dopad na fyzickú alebo právnickú osobu. Žiadosť o uverejnenie opravy musí byť žiadateľom podpísaná, keď súčasťou žiadosti musí byť písomný návrh znenia opravy, z ktorého musí byť zrejmé, že opravou sa má nepravdivé skutkové tvrdenie len uviesť na pravú mieru, resp. vyvrátiť, a to uvedením pravdivého skutkového tvrdenia. Opravou sa nemá hodnotiť nepravdivé skutkové tvrdenie, ani jeho dopad na žiadateľa o uverejnenie opravy alebo na verejnosť. Návrh znenia opravy nemôže obsahovať žiadne názory, či komentáre žiadateľa o uverejnenie opravy, ani žiadosť o ospravedlnenie vydavateľa. Poukazujúc na citované zákonné ustanovenia, vyhodnotiac obsah založených listinných dôkazov dospel odvolací súd k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Ak žalovaný opravu, tak ako mu bola doručená žalobcom dňa 06.05.2011 neuverejnil, konal v súlade s ustanovením § 7 ods. 6 písm. a) tlačového zákona. Žiadosť tak, ako ju formuloval žalobca obsahovala podľa žalobcu nepravdivé skutkové tvrdenia spočívajúce v tom, že v súvislosti s konaním E. J.Á., či prípadne iných osôb mal uviesť: „Ešte tento týždeň“, „a tento týždeň to sme dotiahli už „vyznačený právoplatnosti“ a „ja to musím v piatok najneskôr v pondelok“. Podľa žalobcu správne skutkové tvrdenie je také, že H. H. W. sa žiadneho stretnutia, predmetom, ktorého by bolo rokovanie o údajnom podplácaní E. J. nezúčastnil a pri rozhovore zo dňa 28.01.2009, ktorý mal byť zvukovo zaznamenaný políciou Slovenskej republiky, nevyslovil žiadne výroky v súvislosti s údajným podplácaním E. J.. Odvolací súd má za to, že predmetná žiadosť o opravu neobsahovala náležitosti podľa § 7 ods. 3 tlačového zákona, keď neobsahovala konkretizáciu, prečo tvrdenia zverejnené žalovaným sú nepravdivé, (je rozdiel, či ich žalobca vôbec nepovedal alebo povedal niečo iné) a súčasne na druhej strane obsahovala žalobcove „správne“ skutkové tvrdenia, ktoré však skutkovo a vecne nesúvisia s „nepravdivými, respektíve žalobcom nevypovedanými vetami“ uvedenými v žiadosti o opravu, a preto podľa názoru odvolacieho súdu uvedená žiadosť o opravu prekračuje zákonný rámec opravy, respektíve požadovaná oprava nie je v súlade s § 7 ods. 3 tlačového zákona. Odvolací súd má za to, že výroky žalobcu t.j. „Ešte tento týždeň“, „a tento týždeň to sme dotiahli už „vyznačený právoplatnosti“ a „ja to musím v piatok najneskôr v pondelok“ sú nedokončené vety, bez vecného súvisu, ktoré nemôžu byť vyhodnotené ako skutkové tvrdenia. Takéto výroky bez kontextu celého textu t.j. bez názvu článku, bez podnadrpisu, bez textu článku, nemôžu byť bez ďalšieho považované za skutkové tvrdenia ako také, ale len za nedokončené vety vytrhnuté z kontextu. V tomto prípade je nepochybné, že ak žalobca chcel byť úspešný v rámci práva na opravu, v zmysle tlačového zákona, mal uviesť v rámci

svojej požadovanej opravy nepravdivé skutkové tvrdenia, čo podľa názoru odvolacieho súdu absentuje, nakoľko žalobca uviedol iba vety, ktoré bez ďalšieho kontextu článku nedávajú zmysel, ktorý im žalobca pripísal. Žalovaný ako vydavateľ pritom nemôže žiadnym spôsobom do obsahu opravy zasahovať, preto sa vyžaduje, aby žiadosť spĺňala všetky zákonom požadované náležitosti, od ktorých sa nie je možné odchyliť. Odvolací súd zdôrazňuje, že navrhované t.j. správne skutkové tvrdenie, ktorým žalobca žiadal nahradiť predmetné vety t.j. oprava žalobcu obsahovala v rozpore s ustanoveniami § 7 ods. 3 tlačového zákona takpovediac vlastný názor žalobcu, nakoľko z citovaných viet žalobcu, ktoré boli predmetom dokazovania nebolo preukazované, ani preukázané, ani z nich nevyplýva, že by žalobca mal byť účastný podplácania E. J., respektíve, že by vyslovil výroky v súvislosti s údajným podplácaním E. J.. Inak povedané oprava, ktorú žalobca požaduje v rámci svojho petitu, podľa názoru odvolacieho súdu nesúvisí s neúplnými vetami (nedokončené vety nedávajú bez kontextu nadpisu, podnadpisu a celého článku zmysel), ktorých opravy sa žalobca domáhal, respektíve žiadosť žalobcu o opravu nie je naformulovaná tak, aby opravovala, tieto neúplné vety, ale je naformulovaná tak, že žalobca predmetné výroky (t.j. vety vytrhnuté z kontextu) nikdy nepovedal, respektíve, že sa určitého rozhovoru nezúčastnil. Takto naformulovaná oprava však nemôže byť predmetom práva na opravu, ale iba predmetom práva žalobcu na ochranu osobnosti s poukazom na ustanovenie § 11 OZ, čo sú však dve diametrálne odlišné veci, pričom žalobca v konaní zdôraznil, že nežiada ochranu osobnosti.

21. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobcova vlastná žiadosť o opravu v časti zverejnenia tzv. správnych skutkových tvrdení je navýšená o ďalšie pasáže kontextovo nenadväzujúce na zverejnené citácie, ktorých opravy sa však žalobca nedomáhal. Svojím obsahom je teda žiadosť o opravu voči jednotlivým zverejneným vetám nesúvisiaca, neobsahujúca zákonné náležitosti. Odvolací súd na tomto mieste opätovne zdôrazňuje, že inštitút práva na opravu predstavuje vo svojich dôsledkoch (prípustný) zásah do slobody prejavu tlače. Aby pri aplikácii tohto právneho nástroja v praxi nedochádzalo k jej neprimeranému obmedzeniu, je zákonodarcom schválená konštrukcia poskytovanej ochrany limitovaná jasne stanovenými hranicami. Pri posudzovaní žiadosti žalobcu o uverejnenie opravy bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie skúmať, či žalobcom koncipovaná žiadosť a v nej obsiahnutá oprava spĺňa parametre jasne vyžadované dotknutými ustanoveniami § 7 ods. 3 tlačového zákona. Zo zistení odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie explicitne vyjadrené pravidlá, ktoré bolo potrebné pri aplikácii dotknutých ustanovení tlačového zákona rešpektovať, zjavne nesprávne interpretoval, t.j. vec nesprávne právne posúdil. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu na základe vyššie uvedených skutočností (t.j. absencii nepravdivých skutkových tvrdení žalobcu, ako aj s poukazom na to, že požadovaná oprava žalobcu nie je v súlade s § 7 ods. 6 písm. a) tlačového zákona, nakoľko presahuje rámec opravy) zamietol (§ 388 CSP). K ostatným skutočnostiam namietaných v odvolaní sa odvolací súd nevyjadril, nakoľko tieto už nepovažoval s poukazom na ustálenie právneho posúdenia predmetnej žaloby za podstatné.

22. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 388 v spojení s § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods.1 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania.

24. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).